

[Hækkerup.]
hederne til at gribe ind, og for det andet har Loven været for hensynsfuld og imødekomende overfor Ejerne af de Skove, hvori Raagekolonierne findes.

Hvad nu de skadelidtes Adgang til Erstatning angaar, skal det erkendes, at det foreliggende Lovforslag indeholder en Forbedring. Hidtil har det været overladt til Kommunalbestyrelsen eller Amdsraadet at skønne over, om der var Grund til at paa- byde en Bekæmpelse, men nu foreslaas det, at naar den forvoldte Skade andrager mindst 300 Kr., skal Bekæmpelse foretages, og endvidere bestemmes det, at den Afstand fra en Raagekoloni, indenfor hvilken der kan rejses Krav om Erstatning, udvides fra 10 km til 15 km. Om denne Udvidelse er paa- krævet, ved jeg ikke, men der maa vel være Grunde, der taler for den, og Skade kan den jo i hvert Fald ikke gøre.

Angaaende Grænsen, de 300 Kr., kan jeg slutte mig til, hvad den ærede fore- gaaende Taler sagde, og jeg vil ligesom han gaa ud fra, at der maa kunne rejses Krav om Bekæmpelse, naar flere Raageangreb til- sammen i en Egn andrager en Skade paa 300 Kr., saaledes at det ikke behøver at være paa en enkelt Mands Lod, for i saa Fald vilde det, som den ærede foregaaende Taler ogsaa sagde, ofte blive vanskeligt for mindre Landbrugere, hvis Arbejde blev besværlig- gjort af Raageangreb, at rejse Krav om Er- statning.

Det foreliggende Lovforslag er derimod ligesom alle de Love, vi har haft paa dette Omraade, for velvilligt overfor Raage- ejerne, thi disse kan herefter indgaa paa en Overenskomst med den Kommune eller det Amdsraad, som har rejst Krav om Bekæmpelse af Raager, om, at de paa Grundlag af den Anvisning, der er givet af Landbrugs- ministeriet, skal paabegynde en Bekæmpelse af deres Raager, hvorefter Kommune eller Amdsraad — hvem det nu er, der har rejst Kravet — nedsætter et Udvalg til at føre Tilsyn med, at Bekæmpelsen virkelig bliver foretaget, og Raageejerne kan saa bagefter forlange deres Udgifter godtgjort af det offentlige. Jeg tror ikke, disse Bestemmelser er tilfredsstillende. Man kan saaledes efter den hidtidige Raage Lov, og jeg tror ogsaa efter den, som vi i Øjeblikket behandler, godt tænke sig, at en Raageejers, der er gaaet

ind paa at foretage en Bekæmpelse, nok lader denne foretage i Rugetiden, men allige- vel mager det saaledes, at et Flertal af Ungerne faar Lov til at vokse til. Naar der saa har udviklet sig et stort Kuld af Raage- unger i hans Skov, kan han indbyde sine Venner eller Jagtkammerater til at foretage en Nedskydning af Ungerne, inden de bliver helt flyvefærdige, og naar en saadan Ned- slagtning har fundet Sted, kan han tilkalde Nævnet og sige: Jeg er i Færd med at ud- rydde Raager. Det har gjort Skade paa min Skov; der er brugt Krudt, Kugler og Hagl, jeg maa have Erstatning, og saa kan han bagefter sælge Raageungerne til Byerne, hvor de ofte, efter hvad der siges, bliver serveret som Kyllinger; jeg ser ogsaa, at der undertiden i Foraartiden averteres med gode fede Kornraager til Salg. Der kan paa den Maade laves en ganske fiks lille Forret- ning med Raageunger, og det vil dog vist være uheldigt. Det, som dog maa være Lovens Princip, og det, som vi maa tilstræbe, er, at gøre Raageejerne interesserede i selv at holde Bestanden nede, holde Kolonierne indenfor saadanne Grænser, at de ikke gør synderlig Fortræd. Jeg tror nu ikke, at Raager udelukkende er Skadedyr — det er navnlig, naar de optræder i meget store Flokke, at de gør Fortræd —, og jeg ønsker heller ikke, at Raagerne helt skal udryddes af det danske Fugleliv, det kan være fattigt nok i Forvejen, men vi bør, som sagt, be- stræbe os for at gøre Raageejerne i højere Grad interesserede i selv at forhindre deres Raager i at formere sig saa stærkt, at de kan gøre alvorlig Fortræd for Landbrugere og andre. Jeg kunde derfor ønske, at den Bestemmelse udgik af Lovforslaget, som siger, at en Raageejers, der har paataget sig Forpligtelse til at bekæmpe Raager, har Krav paa Erstatning. Og hvis han ikke selv paatager sig Bekæmpelsen, kunde jeg ønske, at han uden Erstatning skulde finde sig i, at Bekæmpelsen bliver foretaget af det offentlige, og at det offentlige som en Godt- gørelse for sine Udgifter i alt Fald fik Lov til at beholde de nedskudte Raager og sælge dem. Der er jo ingen Mening i, at det offent- lige skal have store Udgifter, fordi en enkelt Mand vil have den Fornøjelse at udklække en Fugl, der gør hans Nabo paaviselig For- træd. Jeg vil i denne Forbindelse henlede Opmærksomheden paa, at der i den Be-